

Viem, čím budem a prečo

Som typický tínedžer a moje názory sa menia snád' častejšie než počasie. Jedna jediná otázka, ktorá mi však spôsobovala vrásky na čele už veľmi dlho, bola otázka povolania. Čím by som asi tak mala byť? Nemusela som si nad tým lámať hlavu na základnej škole a, pravdupovediac, veľmi som sa tým nezaoberala ani na začiatku strednej školy. Čím viac som však mala povinností, tým viac som si uvedomovala, že prichádzajú rozhodnutia, ktoré ovplyvnia moju budúcnosť. Ani som sa nenazdala, prišiel štvrtý ročník a s ním blížiaci sa maturita.

Áká je pre mňa tá správna cesta, až vyrastiem? A je vôbec možné vedieť dopredu, čo ma spraví šťastnou? Možno som nevedela od začiatku úplne presne, čím budem, ale vedela som, čím určite nebudem. Lekárka, chemička, farmaceutka. Všetko sú to krásne povolania, ale u mňa predstavovalo štúdium týchto povolanií nepredstaviteľné muky. Ale také knihy? Literatúra? To vo mne vyvolávalo zápal, ktorý ste mohli vidieť na míle ďaleko. Hľadala som sa dlho, snažila som sa zväžiť všetky možné alternatívy, ale na konci dňa som sa vždy vrátila ku knihe a šálke horúceho čaju. Ak nám v škole dali napísať úvahu či esej, nebrala som to ako otravnú domácu úlohu, ale naopak. S radosťou som brala do ruky papier a pero. Uvedomovala som si, že aj ja by som chcela písať. Nie však len pre seba, ale pre ľudí. Čím som staršia, tým radšej trávim deň pri knihe, ponáraním sa do deja a fantazírovaním, aké úžasné by mohlo byť písať knižky. Ja osobne by som nikdy neuprednostnila film pred knihou. Privoňali ste niekedy k čisto novej knižke? Ak nie, tak by ste to mali určite napraviť!

Vždy keď dočítam knižku, som smutná, pretože mám pocit, že práve táto bola tá najlepšia. Potom príde druhá a moje čitateľské ja si na konci znova predstavuje akoby asi pokračoval život hrdinov ďalej. Ako by som príbeh knihy pozmenila a napísala ja? Či si to chcem priznať alebo nie, viem, že budem spisovateľkou. Pre mňa je to jediné povolanie, ktoré ma bude naplňovať a robiť šťastnou. Verím, že vždy, keď niečo napíšem, dám tým čitateľovi kúsok seba. Je to také moje motto, ktorým sa riadim a preto si myslím, že kníh nikdy nie je dost.

Čítali ste niekedy knihu, v ktorej ste sa úplne stotožnili s postavou? Rozvíja to vašu fantáziu, vtiahne vás to do úplne iného sveta. Pre mňa je to ako závislosť. Milujem šuchot pri otáčaní stránok a pohľad na husto vytlačené písmenká, ktorých príbeh mi pomôže zabudnúť na všetky moje problémy. Pre mňa by bol ten najúžasnejší pocit, vidieť niekoho opísať práve takto moju knihu. Myšlienky a príbehy vytvorené mnou. Je snád' väčšia pocta pre spisovateľa, ako sa pozeráť na čitateľa, ktorého práve vaša kniha vytrhla z reality?

Sedieť v malej kaviarničke pri šálke horúcej kávy, pozorovať ľudí a zároveň spisovať myšlienky na papier. Sledovať návštevníkov, ako popijajú svoje nápoje. Ako sa jeden na druhého pozerajú a očami si odovzdávajú nepatrné signály. Inšpirovať sa ich iskrivými pohybmi či zachmúrenými pohľadmi. Vymýšľať osudy hrdinov na základe sychravej jesene, ktorá ostala za oknami útulnej kaviarničky. Vonku jemne poprcháva a so studeným dažďom prichádzajú aj nové námety pre moju knihu. S každou kvapkou, jedno písmenko. Presne tak si to predstavujem a viem, že takto to bude. Nemohla by som pracovať inak a v inom povolaní. Moje srdce už dávno patrí knižkám, vôni atramentu a starým písacím strojom. Je to staromódne, ale pre mňa tak pôsobivé povolanie.

Raz vojdem do svojej pracovne, kde budem mať krásnu veľkú knižnicu. Bude plná mojich kníh a vtedy budem vedieť, že som ozaj šťastná. Chcem byť spisovateľkou tak veľmi, pretože si nemyslím, že človek by si mal vyberať prácu podľa platu či prestíže. Možno sa moje knihy nebudú predávať hneď, ale hádam časom. Každá dobrá myšlienka je na začiatku len myšlienka. Ja stále verím, že na svete ostane veľa ľudí, ktorí sa zalúbili do knižky tak silno ako ja. Čitateľom, ale hlavne spisovateľom ma robí moje srdce. Každý dobrý spisovateľ má hlavu plnú myšlienok, ktoré sú možno niekedy tak hlučné, až prestáva počuť svoje ústa. Spisovateľ bude vždy chápať veci o niečo hlbšie, no ak si prečítate jeho knihy, dá vám šancu pochopiť jeho pohľad na život, lásku, smútok a niekedy aj samotnú bolesť v jeho srdci. Práve preto presne viem, že musím byť spisovateľka. Pretože moje myšlienky a nápady sú také silné, že ich zvládne najprv iba papier.